

## Smrt u večeře

V prostorné místnosti hořel v mohutném krbu z tesaných kamenů oheň. Na velkém kulatém stole zdobeného vyřezávanými nohami stál poloprázdný džbán s pivem a dvě sklenice vedle talířů s pečeným masem a chlebem. Nad krbem se nakláněl kulatý muž střední postavy a házel do ohně smotané pergameny, které byly opatřeny přelomenou pečetí.

Jeho sytý žaludek mu dával do těla proud štěstí, ale neměl dobrou náladu. Na zemi u stolu se svíjel v křečích muž oděný v černém rouchu. Jeho fialová jarmulka se válela vedle něj a odhalovala kolem jeho hnědých vlasů vyholeně kolečko značící, že tento muž slouží církvi. Křeč pomalu ustávala a jeho svalstvo v obličejí tuhlo v děsivém výrazu. Snažil se natáhnout ruce k muži stojícímu u krbu, ale nebyl už schopen pohybu. Nesnesitelná bolest ustupovala se sílícím tuhnutím svalstva. Poslední, co viděl, byly modrající konečky svých prstů. Srdce se mu zastavilo a on se udusil.

Muž sledující jeho poslední chvíli života se pousmál a šel k němu. Sklonil se k němu a serval mu z krku velký zlatý kříž na zdobeném řetízku, který měl muž pověšený kolem krku. Rubín ve středu kříže se zaleskl v jeho očích. Nasadil si ho na svůj krk

a zastrčil pod prošívanou košili. Cítil chlad žlutého kovu na svých prsou a zrak mu sjel k promodralému prstu, na kterém se skvěl nádherný prsten. Sundat prsten nebylo snadné, protože muž byl nateklý. Prsten strhl část kůže, jak jej muž rval z jeho prstů. Aniž by jej prohlížel, nasadil si jej na svůj prst a podíval se z okna, kde mohutné blesky ozařovaly nedaleký les. Napil se studeného piva a džbán, z kterého pil před chvílí jeho host hodil do žhavých plamenů krbu. Sklo se roztříštilo a místností se rozezněl zvuk skla narážejícího o kameny. Pivo snažící se uhasit plameny zlověstně zasyčelo, z krbu se začmoudilo, ale oheň plápolal svou silu dál. Muž se naklonil nad mrtvolou a snažil se rozvázat uzel na jeho purpurovém opasku. Když se mu to podařilo, svlékl mrtvého do naha a jeho šat vhodil do plamenů. Nevábná vůně ze spálených šatů se valila místností stejně silně, jako se valila voda po deštěm zalitých polích.

Dnes nemohla být vhodnější doba. Od rána přelo, nebem prolétávaly každou chvíli blesky a silný vítr odháněl od uší jakýkoliv cizí zvuk. Nahá mrtvola se na zemi svíjela v křečovitém výrazu a její drobné tetování na prsou dělalo muži vrásky na jeho vysokém čele. Jestli to tetování někdo uvidí, bude zle. Nikdo nesmí poznat, kdo byl tento muž, který se k němu dnes drze vetřel a začal mu hrozit. Jeho

minulost ho dostihla, ale přesto se dokázal ochránit. Teda skoro. Ještě se musí zbavit důkazů. Vzal do rukou dřevěnou hůl se zlatým zdobením a zmáčkl skryté tlačítko umístěné pod kulatou rukojetí tak, že neznalý člověk jej nemohl vidět. Zápádka povolila a z pochvy, kterou tvořila hůl, vytáhl nevelký bodec, který byl součástí kulaté rukojeti. Začal bodat do míst, kde se skvěl vytetovaný nápis **Congregatio Romanae et universalis Inquisitionis** tvořící kříž. Bodák byl dost hrubý na to, aby propíchl velkou část znaku tvořeného zdobným písmem. V záchvatu šílenství, které bylo patrné z jeho očí, se jal bodat hluboké rány po celém hrudníku nebožáka. Když zasadil do mužova hrudníku několik ran, byl vysílený šílenstvím. Otřel si svojí košilí pot z čela, do purpurové čepky, ležící vedle hlavy muže otřel krev z čepele a se zacvaknutím ji zastrčil zpět do své vycházkové hole. Z jeho úst, která se probarvovala do temně rudé barvy ještě vyrval promodralý jazyk a i s čapkou ho hodil do ohně. Bylo pár minut po půlnoci, když se rozhodl vzít mrtvolu a hodit ji do studny na náměstí. Její hloubka byla dost velká na to, aby tělo nikdo nespatriil a ošklivé počasí venku mu zaručovalo, že nikoho nepotká. Hodil si tělo přes rameno a shrbený pod jeho váhou vyšel ven ze svého domu. KE studni to bylo jen pár kroků, což bylo pro něj jen dobře. Jeho pochroumaná noha trpěla pod náporem váhy. Nebyl zvyklý chodit bez

hole. Nebe bylo zahaleno mraky a blesky v dálce bušily do pahorků a stromů svoje elektrizující fontány voltů. U studny položil tělo na kamennou zem a oddechl si. Byl rád, že má nejtěžší část za sebou a zhluboka dýchal čerstvý vzduch provoněný nedalekým lesem. Musí doma vyvětrat zápach spáleného masa a šatstva. Kdyby k němu někdo přišel, těžko by ten zápach vysvětloval. Těžké kapky deště zesílněné silným větrem mu šlehaly do tváře a píchaly jako miliony malých jehliček. Popadl rychle tělo, aby mohl rychle do tepla svého domu a po hlavě jej shodil do studny. Tělo letělo několik metrů hlubokou dírou, když dopadlo na hladinu. Plácnutí rozčeřené vody se vyhrnulo z kamenných obrub studny jako pekelná ozvěna a s větrem zmizlo v dálce nad klasy pšeničných polí za vesnicí. Promočený muž se napřímil a utíkal z deště celý promočený do své krbem prohřáté světnice, aby se převlékl a zalehl ke spánku. Díky tmě a hluku z neustálého hřmění nezaslechl, že při pádu se nohy těla, které shodil do studny, omotaly kolem lana držícího vědro na vodu. To se při dopadu těla o hladinu rozbilo a tělo zůstalo viset přivázané za nohy ve vodě.

Muž za sebou zavřel velké dřevěné dveře a zajistil je petlicí. Sundal ze sebe promočený šat a pohodil přes dřevěnou židli, kterou umístil k blízkosti krbu